

ДА ПРИТЕЖАВАШ

СВОБОДАТА

Женски затвор, гр. Сливен

Защо Василица е ромска, като празникът е християнски? За това разказват легендите и ние, ромите, сме щастливи с него, с нашия спасител, светец и Бог!

За жените в Сливенския затвор той е и нещо повече - лъх на свобода, докосване до външната светлина и живота.

Административната управа на затвора вече повече от две години търси среща с вестник „Романо ило“ по искане на лишените от свобода жени. Дните 12,13 и 14 януари бяха посветени на ромската култура. Не е за вярване, но те се проведеха на толкова високо и завидно ниво, че ромите отвън можеха само да завидват. Мотото на дните беше мисълта на П. Славейков „Докато човек е жив, не трябва да губи надежда“.

На състоялата се поетична среща присъстваха известната ромска поетеса Сали Ибрахим и младия надежден сливенски поет Петър Малинов. Водеща на срещата бе дългогодишната ромска деятелка Дора Дечева.

Невероятна беше тази среща в залата на Сливенския затвор, която беше пълна с наши, ромски момичета от всички градове на страната. Те с блеснали очи слушаха поезия и задаваха най-невероятни въпроси. Един от най-искрените и трогателни беше: „Ще дойдете ли отново или ще си тръгнете и ще ни забравите?“.

Успокоението дойде от обяснението на Сали Ибрахим като председател на Фондация „Романи дай-България“, че вече са проведени предварителни разговори с управата на затвора за бъдещи срещи с тях по силата на изготвени проекти по образователни и културни програми.

Тук е мястото да благодарим на администрацията на затвора, на неговия началник г-н Керемедчиев, на г-жа Желязкова и г-жа Петрова, които стопиха изградените представи за затворнически служители и които болят с проблемите на момичетата. Те са намерили най-верния път за едно стабилно тяхно бъдеще след излизането им от затвора - образование, квалификация и действащ център, който ще ги подкрепя при разрешаването на проблемите им след излизането на свобода, при тяхното наместване в пространството на гражданското общество. Ръководството на затвора именно затова беше поканило редица ромски фондации и организации, на които се отзоваха ФРДБ и фондация „Нов живот за българските роми“ с председател инж. Петър Костов, работещ вече повече от година по тези проблеми.

Скечове, сценки, песни и танци - руско-цигански, испански, „Макарена“ и естествено наши, ромски, разтърсиха очакванията на публиката, като стопиха излишните въпроси и сблизиха в приятна атмосфера изпълнители и зрители. Свободата бликна толкова спонтанно, че нямаше нужда от думи. В душите на тези момичета тя беше толкова осезаема, че всеки можеше да я усети. Естествено, всичко беше постигнато с много труд, с безброй репетиции, което доказва, че момичетата не си поплюват и че ясно и точно са решили да се променят и да си докажат, че няма невъзможни неща в живота, стига човек да се стреми към Свободата.

